

Oaser.

(Af Boer Marius Hansen.)

„Paa grønne Græssange lader han mig hvile“

XX.

Genner Friser.

Za, hvem har ikke læst om Marjovins-Jageren i Middelfart Genner Friser i „Erik Menveds Barndom“! Han er en af de Stiftere, som Ingemann ved sine „historiske Romaner“ har ristet med skarpe Træk ind i vore Sind.

Man husker, at Ingemann har skildret Genner Friser som en Mand med kæmpetræster og med et stort Mod og et ædelt og trofast Sindlag; noget raa og utilhugget var han, men med mange fine Træk og gode Egenstaber iblandet.

Men mon der egentlig ikke er mange Mennesker, som har det ligesom Genner Friser! Jeg tror det. Der er et stort Antal saadanne, der med ham slæber paa en tung Byrde.

Men Marjovinsjagerens Byrde var en færegen: Ja! Og der er endnu mange Mennesker, som slæber paa en færegen Byrde, en gammel grim Synnd fra Ungdomsdagene, maaske endog Blodskyld, eller om ikke det, saa noget andet, Bedrageri, Kædselsjag, brudt Egtetabsskjætte, Brandstiftelse, Mened eller andet lignende, og denne eller disse Synnders Vinde gnaver maaske paa Sjælen som en Orm.

Men Marjovinsjagerens Byrde var en færegen: Ja! Og der er endnu mange Mennesker, som slæber paa en færegen Byrde, en gammel grim Synnd fra Ungdomsdagene, maaske endog Blodskyld, eller om ikke det, saa noget andet, Bedrageri, Kædselsjag, brudt Egtetabsskjætte, Brandstiftelse, Mened eller andet lignende, og denne eller disse Synnders Vinde gnaver maaske paa Sjælen som en Orm.

Den 11. Nov. 1853 begynde han sin Rejse med St. Paul de Loando paa Afrikas Vestkyst som Maal. Leletu gav ham 27 Malololoer med, som han forpligtede sig til at bringe tilbage igen.

Den 24. September 1854 forlod han Loando og ankom til Vinyanti d. 11. September 1855. Her fandt han Breve fra sine fædre samt en Kasse med Klæder og Fødevarer fra Massato.

For store Skyld os ej behold, Men ris os ud af Syndens Bøld; Staa os i al vor Jammer bi, Gør os fra alle Plager fri.

(Sluttet.)

David Livingstone.

Efter „Missionary Review“ ved Chr. Christensen.

(Fortlat.)

Den 1. Juni 1849 rejste han Nord paa ledsaget af to engelske Jægere, Oswell og Murray, og to Maanedere senere stod han ved den vidtberømte Sø. Dette var hans første store Opdagelse, og da Nyttet derom naaede England, tilkøbt det kongelige geografiske Selskab ham 25 Guineer i Vælgning.

Da Livingstone ikke var i Stand til at rejse videre denne Gang, vendte han tilbage til Kolobeng igen; men tro mod sin Indblivningsregel „prøv igen“, begav han sig i April 1850 anden Gang paa Rejse, medtagende Suftru og Børn.

Men af og ve! Egnen rundt den store Sø var befængt med Feber og Tsetsefluer, disse Afrikas frygtelige Svæber — den ene for Mennesker, den anden for Kvæg.

Et tredje Forsøg blev gjort i 1851. Han rejste da Nord paa med sin Familie samt Oswell og naaede omfjærds Lebituanes Land; men to Uger efter døde den store Svovling.

Da han ikke vilde udvælte Suftru og Børn for saadanne Rejsebesværligheder, som de maatte udstaa paa Rejserne til Nyamansi, hvor Børnene havde lidt meget af Lærst i Orkenen, og var bleven faaledes bidt af Moskitter, der ifte var en Lommes helt Stind tilbage paa deres Legemer.

Med et enfontt Hjerte, der steds brændte af Rængjel efter de fætre, begynde Livingstone nu sin berømte Rejse paa 1100 Mil med det dobbelte Formaal at finde en heldig Beliggenhed for en Misionsstation bag Nyamansi, samt aabne en Handelsvej fra det indre til Vestkysten.

Den første Opbold var hos Mofats i Kurruman. Her hørte han, at Børnene havde plyntrøet Kolobeng, ødelagt hans Hus, taget hans Møbler og Klæder, knust hans Medicinfasker og revet hans Bøger itu — de dejlige Bøger, der havde været en Opmuntring for ham i hans Ensomhed.

Efter næsten ubeskrivelige Besværligheder naaede han i Juni 1853 Vinyanti, Hovedstaden i Malololo, hvor Leletu, Lebituanes Søn og Efterfølger, gav ham en kongelig Velkomst. Her opholdt han sig nogle Maanedere, prædikede Evangeliet og helbredede syge. Han ønskede at kunne gøre dette Sted til sin Misionsstation, men Børen for Feber var saa stor, at han turde ikke udsette sin Familie derfor.

Den 11. Nov. 1853 begynde han sin Rejse med St. Paul de Loando paa Afrikas Vestkyst som Maal. Leletu gav ham 27 Malololoer med, som han forpligtede sig til at bringe tilbage igen.

Den 31. Maj 1854 naaede han Loando efter en 7 Maaneders Rejse, under hvilken han havde gennemgaaet Besværligheder af næsten enhver tænkelig Art.

Skint han straks begynde at komme sig, blev han dog snart saa syg, at hans Venner prøvede at overtale ham til at rejse hjem. Det var en haard Prøvelse for ham, da han længtes meget efter Suftru og Børn samt et Manddrag af stofft Luft.

Den 24. September 1854 forlod han Loando og ankom til Vinyanti d. 11. September 1855. Her fandt han Breve fra sine fædre samt en Kasse med Klæder og Fødevarer fra Massato.

Den 24. September 1854 forlod han Loando og ankom til Vinyanti d. 11. September 1855.

(Fortætt.)

Boefien.

For „D.“ af John Varjen.

1 — Morgen.

Rattens Mørke viger Genad Vestens Skj, Derer Trens Nager Ujfer Morgengry; I en gulden Morgengryde Stiger Dagen nyfødt op, Og paa Hjergets høje Top Solens Straaler gløde.

Duggens Berler prøde Engens Blomsterflor, Løstende de gyde Liv i vaagnet Jord; Hugen højt i Sky forkynder Derer Slov og Sø og Sang Med sin glade Taffeláng Dag, som nu begynder.

Efter Rattens Svile Kalder Pligtens Bud, Jordens Slægter ile Glad til Arbejd' ud; Taffe ham, hvis Forsyns Naade Der alle holder Dag, Og hvis Kærlighed og Magt Livets Fæbner raade.

2 — Aften.

Nu hinker Solen ned bag Vestens Hav, I Viten Rattens mørke Stogger flumre;

Den trætte Vandrer, efter Dagens Strav, Nu, taffende sin Gud, som Dagen gav,

I Svøvnens Arme kan med Fred indflumre.

Hans Nje skuer Vestens Burpur-guld, Mens Aftenfredens No hans Hjerte fylder; Og Lanten hæver sig fra Jordens Muld, Den søger ham, hvis Navn er Underfund,

— Hvis Glorie Solnedgangens Sky forgylder.

Bag Rosenfyens Under ser hans Haab Den Mægtige, som skilte Lys og Mørke;

Som, højt oplyst, lytter til hans Raab, Mens her han rentes gennem Trængsels Daab

Og føler Tidens Svagbed og dens Styrt.

Og her, som om han for Guds Troe stod, I hellig Andagt han sin Sjæl udgyder;

Sin Byrde lægger han ved Storfjets Fod

Og drifter dybt af Livets rene Flod, Som ud fra Paradiset til ham flyder.

Og her han, fylgt med Himlens ri-ge Fred, I nye Syner skuer Fremtids Dage,

Der ender i en faldig Evgighed, Naar Livets sidste Aften sol gaar ned,

Og han skal komme til sin Gud tilbage.

Hans Nat er rolig og hans Slummer blid;

I Troen er han med sin Gud fortrolig.

I Op- og Nedgangs, Med- og Modgangs Tid Han sætter til den Høje sine Lid, Og venter næste Morgens Komme rolig.

Jffe Bedrag men Virkelighed

Der er en Del Mennesker, som tror, at Kristendommen er et eneste stort Bedrag, og at ogsaa nogle af dem, der staar foran i dens Tjeneste, ved det. Om sig selv mener de, at de klart kan gennemskue det hele. Det dunne, ja latterlige i denne Tanke har undertiden stillet sig frem for mig ved at mindes en Oplevelse fra min Ungdom.

En Aften, da vi spiste Afensmad, som en Saandværkshønd („tramp“). Han blev først vist til ham, som var Mesteren, men denne var noget „fmarkt“ og henviste ham til N. Da den sædvanlige forte, men

DEN BEDSTE JULEGAVE D.A.N.S.K.E I A.M.E.R.I.K.A Det store nationale Pragtværk: Vort Folks Historie i Amerika I Bind. Elegant og stærkt indbundet i halv Marocco \$5.00 portofrit tilsendt. udkommer først i December og indeholder over 800 store Sider Tekst, 260 Portrætter, 24 store Gruppebilleder (med over 1200 mindre Portrætter), ca. 100 Billeder af Bygninger, gamle Landmærker etc. af national Interesse, samt mange specielle Tegninger, Prospekter, Kort, m. m.